

Ja, ærede Medlemmer kan stole paa, at det vilde være en udmærket god Anskuelses- undervisning, hvis De fik Øjnene op for, hvad der rører sig paa saadanne mondæne Steder her i Landet; saa tror jeg alligevel, at De vilde være noget forsigtigere med at fremsætte og støtte den Slags Forslag, som her er Tale om.

Og det er ikke alene indenfor socialdemokratiske Kredse, man mener, at Landet meget vel har Raad til at give de gamle bedre Kaar. Nej, denne Opiattelse findes overalt. Lad mig nævne Professor Harald Westergaard, som netop var Medlem af den Alderdomsforsikringskommission, som den højtærede Indenrigsminister i sin Tid nedsatte. Lad mig med den højtærede Formands Tilladelse citere af en Artikel, som han har skrevet i „Nationaløkonomisk Tidsskrift“. Professor Harald Westergaard skriver her: „Med Nutidens økonomiske Forhold for Øje maa man spørge, om det egentlig maa siges at være for meget at anvende 2 pCt. af Nationalindtægten paa Forsørgelsen af de gamle, hvis Arbejde for en stor Del har medført, at Nationalformue og Nationalindtægt er naaet op paa det nuværende Punkt. Det skulde synes at være ret maadeholdent.“ Og saa føjer Professoren til: „Jo højere et Samfunds Kultur er, desto mere maa det kunne anvende paa saadanne Formaal, og hvis det er nødvendigt at spare, bør man først og fremmest opsøge andre Omraader, hvor Udgifterne kan sættes ned.“ Professor Westergaard er altsaa ganske enig med os i, at er det nødvendigt her i Samfundet at spare, maa man først opsøge alle andre Omraader, men lade de gamle gaa fri. Og det er ikke alene Professor Westergaard, der har det Syn paa Sagen; jeg kan nævne, at store konservative Organer i København, f. Eks. „Berlingske Tidende“, forleden har skrevet, at Regeringen ikke skal være som det Herskab, der begynder Sparsommeligheden med at trække af paa Husassistentens Løn og skære en fattig Slægtnings Understøttelse ned. De ser altsaa, at selv „Berlingske Tidende“ vender sig meget skarpt mod Regeringens Bestræbelser her og hævder, at her skal der i alle Tilfælde ikke begyndes. Jeg er ganske enig med „Berlingske Tidende“ og med Professor Westergaard i denne Henseende. Om end Regeringen vil spare, skal den alligevel lade de gamle være.

Man kan altsaa sikre de gamle trygge Kaar, og det bør man gøre under Hensyn til, at netop de gamle lider alt for meget under Uvisheden. Der har i Virkeligheden

været eksperimenteret med de gamle herhjemme, de har gennem flere Aar ikke vidst, om de paa et eller andet Punkt var købt eller solgt. Nu kom der med Aldersrenteloven faste Takster, nu havde de i hvert Fald eet at regne med, nemlig dette, at der var en fast Takst, et Beløb, som de — selv om det i visse Tilfælde kunde være for lavt — dog i alle Tilfælde kunde regne med som noget bestemt. De var fri for at gaa Tiggergang. Nu hører jeg nok, og den ærede Ordfører for Venstre (Martin Hansen) var ogsaa inde paa det, at de faste Takster er bibeholdt i Lovforslaget. Ogsaa visse radikale Blade omtaler Lovforslagets Principper. Det radikale Odenseblad skrev f. Eks. forleden Dag — og man var i Artiklen tydeligvis glad —, at Lovforslaget indeholder de Principper, som ønskes af det radikale Parti. Jeg tror nu, det maa bero paa en Misforstaaelse. Jeg tror ikke, det radikale Parti nogen Sinde har ønsket et Aldersrenteforslag med lave Takster og desuden det frie Skøn; men ganske vist maa jeg sige, at da det ærede Medlem Hr. Rode forleden tilsagde Regeringen sin Tilslutning til Nedskaeringsforslagene, var der noget af den samme Aand, som jeg havde bemærket i „Fyns Venstreblad“. Det forbavser mig saa meget mere, som det, det ærede Medlem Hr. Rode i sin Tid foreslog, var noget ganske andet end det, der er foreslaaet nu. Thi det Rodeske Forslag indeholdt jo høje Takster, som kunde dække, og dernæst det frie Skøn for ekstraordinære Tilfælde. Det saakaldte Rodeske Forslag af 4. December 1919 havde Takster, som var højere end den nuværende Lovs Takster. Saaledes fik et Ægtepar i København og alle Købstæder med over 2 000 Indbyggere en Understøttelse af 780 Kr., og dette var ved 60 Aars Alderen og ikke ved 65 Aars Alderen. I andre Kommuner med over 2 000 Indbyggere var Understøttelsen 710 Kr. og i de øvrige Kommuner 640 Kr. Hvis de gamle ventede indtil det 65de Aar, som nu er Grænsen, vilde deres Understøttelse være 1 140 Kr. i Hovedstaden, 1 040 Kr. i de større Byer og 930 paa Landet. Enlige Mænd vilde faa henholdsvis 610, 550 og 500 Kr., og enlige Kvinder 530, 480 og 440 Kr. Det var altsaa langt højere Takster end de, vi har i Øjeblikket. Dertil kom et Dyrtdistillæg, som ogsaa var betydeligt højere end i den nuværende Lov. Paa det Tidspunkt var Pristallet 242. (Afbrydelse af *Martin Hansen*). Det ærede Medlem Hr. Martin Hansen skal nok blive tilfreds, for der var noget, der var endnu meget bedre i dette Lovforslag. Ved Siden